

Làm Giai Công Trong Truyện BG

Chương 99 : Quyển 9 - Chương 7: Thứ tử 7

Đêm tối om om, Phàn Viễn cầm đèn lồng đi về phía từ đường, càng đi lại càng bội phục tâm cơ của cha con nhà họ Ninh.

Từ đường của Ninh gia ở thiên viện Ninh phủ, cách viện nơi anh ở một rừng trúc, ban đêm hết sức quạnh quẽ u ám, dường như dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không ai phát hiện ra.

Sự thực đúng là như vậy, kiếp trước nữ chính bị em họ hãm hại thất tiết, Ninh Triết sai người cạo đầu ả, phạt ả tới từ đường quỳ gối xám hối trước tổ tông, sau đó muốn đưa ả tới núi làm ni cô tu hành. Nữ chính tính tình cao ngạo, sao có thể chịu hành hạ như vậy, ả liền thắt cổ tự sát ở ngay trên từ đường, mất ba ngày mới có người phát hiện ra thi thể.

Phàn Viễn nghe thi thoảng trong rừng trúc lại vang lên tiếng lá cây xào xạc, chợt thấy sồn gai ốc, Ninh gia truyền từ đời này sang đời khác, trải qua bao nhiêu năm tháng như vậy, cũng không biết trong rừng trúc có bao nhiêu oan hồn, nghĩ mà vừa thấy sợ lại vừa thấy thương.

Thấy đã sắp tới từ đường, Phàn Viễn cười ha hả, hôm nay anh coi như trừ hại cho dân.

“Tiểu Ngũ, em có thể kiểm tra trong từ đường có bao nhiêu người không?”

“Bíp, ngoài Ninh Tích Dung, Ninh Triết và lão quản gia ra, còn có bốn gia đình cường tráng khác.”

“Nhiều người như vậy, xem ra đêm nay rất đặc sắc cho mà xem.” Phàn Viễn che mặt nói, “Tự nhiên mong đợi ghê.”

“ ”

Anh dán phù ấn thân từ từ đi tới gần từ đường, chọc qua ô cửa giấy mà

nhìn vào bên trong, Ninh Tích Dung và Ninh Triết ngồi ở trên cùng, năm người còn lại thì cung kính đứng ở phía dưới.

Ninh Triết không đợi được mà nói: “Sao cái tên nghiệp chương kia còn chưa tới đây?”

Quản gia vội vã cúi đầu: “Hồi bẩm lão gia, lão nô đã đi báo tin cho Hứa di nương, nhị thiếu gia nghe lời bà ấy nhất, chắc chắn không có chuyện không đến.”

Ninh Tích Dung khuyên nhủ: “Cha đừng lo, dù nó có may mắn trốn được hôm nay, sau này chúng ta vẫn có cơ hội trừng trị nó, không thể bỏ qua cho kẻ phá hủy gia phong nhà họ Ninh chúng ta được.”

Sắc mặt Ninh Triết u ám, “Nếu thật sự như lời con nói, nó dám sa đọa yêu đương với Viên Đình, nhất định hôm nay ta phải thanh trừ nó! Ninh gia chúng ta trăm năm thư hương môn đệ, không thể để bị nó vấy bẩn được!” (*Thư hương môn đệ: dòng dõi có học*)

Trong mắt Ninh Tích Dung lóe lên tia khinh thường, nhưng vẫn ân cần đồng ý nói: “Đương nhiên rồi, Viên Đình chỉ là một tên quân nhân nông nghênh thô tục, tổ tiên Viên gia xuất thân từ những kẻ đồ phụ không biết chữ nghĩa, đâu thể sánh với Ninh gia chúng ta, tuy Ninh Tư Tế chỉ là con thê thiếp trong nhà, nhưng tốt xấu gì cũng là cốt nhục của Ninh gia chúng ta, nó lại không biết tốt xấu như vậy, đúng là làm mất hết thể diện của phụ thân người.”

Sắc mặt Ninh Triết hết sức khó coi, ông ta là một người đặt thể diện lên trên cả sinh mệnh, lúc này tức đến mức đập bàn nói: “Hôm nay ta phải bắt nó xuống dưới đó tạ tội với liệt tổ liệt tông!”

Ninh Tích Dung giả mù sa mưa mà khuyên nhủ: “Chỉ e như vậy vẫn chưa thỏa đáng, Ninh Tư Tế tới từ đường gặp cha, Hứa di nương đã biết chuyện này, nếu nó cứ như vậy mà biến mất, chắc chắn bà ta không những khóc lóc om sòm mà còn mang chuyện này ra ngoài, đến khi ấy...”

Ninh Triết xua tay cắt ngang lời ả, lạnh lùng nói: “Dạy dỗ ra một tên nghiệp chương không biết liêm sỉ như thế, bà ta còn mặt mũi mà sống

trên đời nữa hay sao? Cho bà ấy xuống để bầu bạn với nó luôn đi.”

Phàn Viễn ở bên ngoài cửa trông thấy hết màn này, khóe môi từ từ cong lên, anh lấy đao cụ đã đổi ra, bỏ vào ống mà thổi vào bên trong.

“Tiểu Ngũ, hiệu quả kéo dài của xuân dược này có ổn không?”

“Bíp..” Tiểu Ngũ nói: “Chắc là rất tốt.”

Anh gật đầu, đổi sang khóa vạn năng để khóa chặt cửa lại, loại đao cụ này tới giờ quy định sẽ mất đi hiệu lực, khóe môi anh cong lên, ấn “Cạch” một tiếng rồi đặt hai canh giờ, sau đó híp mắt lén nhìn qua cửa sổ.

Chưa đến nửa chung trà, mê hương đã bắt đầu phát huy tác dụng, Ninh Triết uống hai chén nước rồi mà cứ luôn cảm thấy khô nóng khó chịu.

Người chôn quan trường là nhơ nhuốc dơ bẩn nhất, ông không đoán ra được mình bị ai hãm hại, vội sai gia đình mở rộng cửa, nhưng lại phát hiện cửa sổ trong từ đường đều bị khóa chặt, họ lấy bàn ghế ra đập nát, nhưng cánh cửa lại không hao tổn một chút nào, nhất thời lo đến đổ mồ hôi.

Phàn Viễn tấm tắc thở dài, khóa này rất đắt tiền, muốn dựa vào mấy mảnh gỗ mà đập được, đúng là nằm mơ.

Ninh Tích Dung trẻ tuổi nhất, lúc này đã không chịu nổi dược tính của mê hương, bắt đầu xé rách xiêm y của mình ra, Ninh Triết tức giận mắng to: “Tiểu dâm phụ! Không biết xấu hổ gì cả, mau mặc xiêm y vào cho ta!”

Ninh Tích Dung không nghe thấy tiếng ông ta, cả người mềm như bùn loãng, nằm liệt dưới đất mà cởi áo khoác ra, tự an ủi cơ thể mình, mấy tên gia đình đều đang ở cái độ huyết khí phương cương, vốn hít mê hương thôi đã chịu đủ giày vò rồi, trông thấy tình cảnh này liền như lang như hổ mà nhào tới.

Vốn Ninh Triết muốn ngăn lại, nhưng lại bị hai người đàn ông trong đó ngăn cản, ông mới hơn ba mươi, lại sống sung sướng an nhàn đó giờ,

được chăm sóc còn tốt hơn cả con gái, hai người đàn ông nóng mắt lên, cũng không quản xem là nam hay nữ, họ xé rách y phục trên người ông, đồng thời chen vào, Ninh Triết thoáng cái bị nứt ra, đau đến rên lên thành tiếng.

Phàn Viễn giật mình che miệng lùi lại một bước, đó giờ anh chưa từng thấy tình cảnh này, giờ vừa tới đã gặp cảnh tượng kinh hoàng như vậy, vừa cảm thấy kích thích lại vừa hưng phấn, anh lại chọc cho cái lỗ to ra để tiếp tục xem.

Ninh Tích Dung bị hai người tiền hậu giáp kích, không kiềm chế được mà kêu đầy dâm dăng, xem chừng rất hưởng thụ, lão quản gia bởi vì đã lớn tuổi, không bị mê hương ảnh hưởng quá nhiều, thấy bọn họ như bị trúng tà vậy, liền lui xuống góc phòng tự sám hối cho hành vi tội lỗi của mình.

Phàn Viễn đang xem đến là hăng say, đột nhiên bị một người ở phía sau che mắt lại, cơ thể anh cứng đờ, giờ anh đang trong trạng thái ẩn thân, có thể thấy anh chỉ có thể là...

Nhan Duệ ghé vào tai anh nhỏ giọng hỏi: “Xem hay lắm à?”

Phàn Viễn lắc đầu, nhỏ giọng lầm bầm: “Khó coi.”

“Đã khó coi sao em còn xem say sưa như vậy? Nhan Duệ bị anh chọc cho bật cười, kéo tay anh đi vào sâu trong rừng trúc, Phàn Viễn lão đảo đi theo sau anh, vẻ mặt hết sức vô tội: “Thực ra em chỉ quan sát tình huống thôi, tốn bao nhiêu điểm kinh nghiệm như vậy, nếu bọn họ trốn được thì lỗ mất..”

Nhan Duệ hờ hững liếc mắt nhìn anh, lạnh lùng nói: “Xem ra hôm nay ở Vọng Nguyệt Lô vẫn chưa đủ thỏa mãn em, nên em mới thừa tình lực làm mấy chuyện nhàm chán như vậy.”

Nghe thấy hấn nhắc tới Vọng Nguyệt Lô, đôi chân Phàn Viễn như muốn nhũn ra, anh giận dữ nói: “Nhan Duệ, anh, anh dám!”

Nhan Duệ vuốt tóc anh, nhẹ nhàng nói: “Anh có dám hay không, chẳng lẽ em còn không biết hay sao?”

Phàn Viễn nuốt nước miếng, lui bước về phía sau, “Đừng, đừng kích động, chỉ là chút chuyện nhỏ thôi mà, đâu đến nỗi...”

“Chuyện nhỏ thôi à?!” Nhan Duệ nheo mắt lại, “Em dám nhìn lên thân thể của đám đàn ông phụ nữ khác, còn xem đến là say sưa, đây chỉ là chuyện nhỏ thôi à?”

Phàn Viễn □, anh chỉ đơn thuần coi như xem xiếc, sao nghe hẳn tả lại như không có tiết tháo gì hết vậy?

Thấy hẳn lạnh mặt bước từng bước tới gần, Phàn Viễn vội vàng xin lỗi: “Em biết sai rồi, lần sau em sẽ không như thế nữa, anh đừng qua đây nhé người anh em, đại ca? Ba ba?”

Nhan Duệ hơi dừng bước lại, đột nhiên nở nụ cười, “Qua đây, cho anh ôm cái nào.”

Phàn Viễn thấy sắc mặt hẳn thay đổi, biết hẳn không còn giận nữa, liền ngoan ngoãn đi tới, Nhan Duệ kéo tay anh vào lòng mà hôn một cái, ngọt ngào dụ dỗ: “Gọi chồng đi.”

Đương nhiên Phàn Viễn không chịu gọi, Nhan Duệ liền thò tay vào giữa hai chân anh, Phàn Viễn giật mình thiếu chút nữa nhảy dựng lên, anh nhả nhục mà cất tiếng: “Chồng à.” Anh thầm nghĩ trong lòng, đừng để ông đây có cơ hội, nếu không nhất định ông sẽ đòi lại!!

Thấy đã sắp đến giờ khóa mở, dưới sự giám sát của Nhan Duệ, Phàn Viễn lại đi tới từ đường kiểm tra tình huống, lần này anh không dám nhìn vào trong, chỉ dám tựa vào cửa nghe tiếng, sau khi xác định bên trong vẫn còn chiến đấu hăng hái như trước, lúc này anh mới nói với Nhan Duệ: “Anh quay về phòng chờ em trước đi, em đi sắp xếp một chút, sau đó sẽ quay về lâm hạnh anh.”

Nhan Duệ thấy anh cười như mèo trộm mỡ, trái tim lại thấy ngứa ngáy không thôi, vốn không định đồng ý, chỉ là.. lâm hạnh à?! Hẳn trầm ngâm gật đầu, xoay người biến mất khỏi màn đêm.

Phàn Viễn bọc tờ giấy đã chuẩn bị sẵn lên một hòn đá nhỏ, sau đó ném vào trong phòng Ninh Tư Mẫn, hòn đá đập phải mép giường gỗ, phát ra tiếng “cộc cộc”.

Ninh Tư Mẫn là em họ của Ninh Tích Dung, hai người là kẻ thù trời sinh, từ nhỏ đã tranh giành sự cưng chiều của trưởng bối, lớn lên lại tranh nhau danh hiệu ‘nữ nhân tài ba’, hầu như không từ thủ đoạn nào để đánh bại đối phương, kiếp trước Ninh Tích Dung thua thảm dưới tay Ninh Tích Mẫn, mà kết cục lần này vốn là Ninh Tích Mẫn chết thảm, chỉ là.. tới giờ vẫn còn chưa chắc đâu...

Ninh Tích Mẫn ngủ không sâu giấc, nàng ta mở mắt, nương ánh trăng trông thấy có một cục giấy ở dưới đất, bèn nảy lên nghi ngờ, nàng ta nhìn xung quanh khắp nơi, sau đó mới nhặt lên, mở ra nhìn, điều đầu tiên là kinh ngạc, sau đó thì mừng như điên.

— *Ninh Tích Dung lén lút gặp mặt với một gã nam tử trong từ đường.*

Nàng là một người có đầu óc, không dám tùy tiện hành động, thậm chí không biết chuyện tờ giấy kia là thật hay giả, nếu như trúng kế của người ngoài thì nguy to, nghĩ vậy xong, nàng ta lật úp bàn trang điểm, sau đó lớn tiếng la: “Người đâu, có kẻ trộm! Có kẻ trộm xông vào phủ!”

Hộ vệ trong phủ lập tức nghe thấy tiếng, nàng ta mặc y phục mà nói với kẻ hầu: “Trong thoáng chốc dường như ta nghe thấy tiếng tỷ tỷ bị kẻ trộm ép buộc, trước hết hãy đi tới phòng tỷ ấy kiểm tra sự an toàn, nếu không thì ta không thể yên tâm được.”

Đoàn người vội vã đi tới phòng Ninh Tích Dung kiểm tra, hiển nhiên căn phòng trống không, Ninh Tích Mẫn đã có dự tính trong lòng, lúc này những người khác đã bị đánh thức, Ninh phu nhân trách nàng ta làm náo loạn âm ỉ, Ninh Tích Mẫn vội vã xin lỗi, nói mình nhìn thấy đường tỷ bị kẻ trộm bắt đi, hình như là đi về phía từ đường.

Ninh phu nhân nghe thấy con gái mình bị bắt cóc, bị dọa mất hết hồn vía, đứa con trai nay đã thành người thực vật, nếu ngay cả đứa con gái duy nhất cũng bị bắt đi, cuộc đời bà không còn hy vọng gì nữa, bà bất chấp trong đó có uẩn khúc, liền dẫn đầu đoàn người đi tới từ đường.

Khoảnh khắc ấy đẩy cửa ra, mọi người đều ngây như phỗng.

Bên trong từ đường ngoài quán gia đã bị dọa ngắt xiu, năm nam một nữ tất cả đều lỏa lồ, chẳng phân biệt chủ tớ, chẳng câu nệ cha con, cũng không phân biệt giới tính, tất cả đều như dã thú mà quấn lấy nhau, cảnh tượng hết sức dâm mị hoang đường, còn kinh khủng hơn cả trong Hoạ Đông Đồ.*(tranh khiêu dâm)*

Ninh phu nhân kêu lên một tiếng rồi ngắt lịm đi, Nhị gia của Ninh gia vội vã kêu người tách bọn họ ra xa, phân phó với tâm phúc của mình: “Dám làm loại chuyện đê hèn bỉ ổi như vậy.. quả đúng là khinh thường liệt tổ liệt tông của Ninh gia! Không còn tư cách gì để kế thừa tổ trạch Ninh gia nữa, mau đi mời tổ mẫu và trưởng lão tới đây định đoạt đi!”

Ninh Tích Mẫn tấm tắc, cười cười lắc đầu nói: “Đường tử à, muội tương tử bị kẻ gian bắt cóc, không ngờ tử lại đang mãi hoan lạc, ngay cả cha ruột mình cũng.. Nếu tam hoàng tử mà thấy bộ dạng này của tử, không biết còn ngưỡng mộ tử nữa hay không?”

Ninh Tích Dung nghe thấy ba chữ “tam hoàng tử”, cơ thể run lên, lúc này dục tính đã vơi đi một nửa, ả sợ hãi lấy tay che đi thân thể mình, giận dữ hét lên: “Ninh Tích Mẫn! Nhất định là cô bỏ thuốc ta! Cái đồ độc phụ này, cô hại ta một kiếp, kiếp này lại muốn hại ta nữa, ta phải giết cô!!”

Nói rồi ả nhào tới Ninh Tích Mẫn, hai người con gái đánh nhau âm ỉ..

Mà lúc này đây, Phàn Viễn đang nằm trong ổ chăn của mình, vùi đầu say giấc trong lòng Nhan Duệ.

LINK Truyện:

Làm Giai Công Trong Truyện BG <http://truyenhh.com/doc-truyen/lam-giai-cong-trong-truyen-bg-3573265.html>

LINK Chương này:

Quyển 9 - Chương 7: Thứ tử 7 <http://truyenhh.com/doc-truyen/lam-giai-cong-trong-truyen-bg-3573265/chuong-99.html>